

sche degelijkheid is hier wel duidelijk waarneembaar.

Waar heeft men in 't buitenland bonden als K.N.V.B. en A.N.W.B.?

Geen blind staren op sport.

— What about . . . de jongeren in de sportjournalistiek?

— Voor de jongere generatie in de sportjournalistiek is niets beters dan . . . te zorgen, dat men nog geheel andere interesses behoudt dan voetbal en zwemmen, fietsen en gymnastiek enz. Alles wat dit leven biedt is zóó mooi en zóó leerrijk, dat men z'n zuivere visie op de sportmaterie verhoogt door oog en oor en alle zintuigen ook in alle richtingen te ontwikkelen. Sportjournalistiek is, als alle journalistiek, een vak met een sterk intellectueel inslag en wie critiek op anderen in 't openbaar uitoefenen wil, moet goede manieren aan intelligentie paren, moet zijn onderwerp meester zijn, moet zich met tact uiten en . . . moet den moed bezitten van zijn overtuiging. Mensch durf te leven, zong mijn oude vriend Pisuise, naar 't concept van Dirk Witte, en 'k zeg 't hem na.

Waarna collega Hoven zich even aan wijsgeerige bespiegelingen te buiten gaat: „ . . . het feit, dat ik 50 jaren zal worden, beschouw ik allermist als een verdienste, behalve dan van de professoren Noordenbos, Snapper en Burger, die me 14 jaren geleden op wonderbaarlijke wijze in leven hielden.

Overigens verontrust het in zooverre, dat 't wel héél, héél snel gaat! Maar het is een troost, dat men tegenwoordig eigenlijk niet meer oud wordt. Hoe geheel anders dan 'n 25 jaren geleden!

Maar bovenal de sport en de rijke variatie van 't levende van den sportjournalist houden jong!

Ik heb m'n portie ergernis en strijd al wel gehad, doch ik ben ook dankbaar voor veel vriendschap en appreciatie, die ik tot op den huidigen dag mocht onder vinden.”

* * *

En dan tot slot, al nadat we afscheid hebben genomen van onzen confrater en zijn charmante vrouw, willen we nog dat weten:

— Aan welk feit in uw loopbaan hebt ge de prettigste herinneringen?

Zonder aarzeling komt het antwoord:

— Aan den tijd der Amsterdamsche Ol. Spelen, waar ik groote voldoening had van m'n werk aan „De Olympiade”, het officieel orgaan van die Spelen. Dat waren mooie dagen, dagen van sportkameraadschap niet alleen, maar vooral van intense sportjournalistieke bedrijvigheid.”

Waarna we in de richting der voordeuren, langs enkele met zorg gekozen schilderwerken, welke getuigen van de opvatting van hun bezitter: oog en oor open voor alles!

REDACTIONEELE

OPMERKINGEN

Wat heeft de Duitsche rijksportleider Von Tschammer und Osten gezegd over de Olympische atleten van zijn land?

In de eerste plaats, dat deze atleten uit hun eigen sportbond worden gelicht en regelrecht onder zijn leiding komen.

In de tweede, dat ze van alle diensten zijn vrijgesteld, ook van den militaire.

Wat heeft Duitschland's hoogste sportgebieder aan de plaatselijke autoriteiten opgedragen?

Iets in dezen geest: zorg, dat ingezetene Karl Schmidt, die monteur is bij het gemeentelijk electrisch bedrijf genoeg vrijen tijd heeft om te trainen.

Want hij is Olympisch candidaat! En iets in dezen geest: zorg, dat Heinrich Braun, die al een jaar werkloos is, een beetje in zijn contanten komt te zitten. Anders valt hij van de graat en dat zou fataal zijn . . .

Want hij is Olympisch candidaat!

Dat heeft de man, die in Duitschland de sport regeert, te vertellen gehad en de andere landen weten nu al vast, waar ze in 1936 mee te doen krijgen. Met een partijje atleten, die in staat zijn gesteld zich onder zeldzaam gunstige voorwaarden voor te bereiden.

Athleten zonder finantieele zorgen. Athleten, die voortaan in hun dagelijkschen arbeid niet meer poot-aan behoeven te spelen.

Gelukzalige . . . slaven.

* * *

Als Von Tschammer niet geloofde in het succes van dit systeem was hij er zeker niet mee gekomen.

Hij gelooft er dus in, nemen we aan.

En dan gaan we nog met hem mee, inzake Heinrich Braun. Die kan zijn zakcentje zoo best gebruiken. Van de Heinrich Braun's is 't niet gek, dat ze zich in de handen wrijven en met luchtiger beenen naar de training loopen.

Maar voor de Schmidt's?

Jonge kerels, die hard werken en geld inbrengen.

En daar tegen zeggen: niet te hard, niet te fel, pas op, dat ge er geen schade van ondervindt, zorg, dat uw Olympische training er niet onder lijdt.

Ge krijgt het er bij ons niet in, dat 't verstandig is. 't Is n i e t verstandig, omdat het . . . abnormaal is.

't Is abnormaal te gaan peuteren en fruniken aan maatschappelijke werkzaamheid en ze daar te ontzien.

Wij hebben een athleet gekend, die Zaterdag tot laat in den avond hard moest werken, heel hard. Die doodmoe thuis kwam. Die dan zijn mandje intolde en sliep als een roos.

En den volgenden Zondagmorgen op de sintelbaan in een puiken vorm stak!

Maar stel, dat die athleet — om zich te sparen — Zaterdags vroeg weg kan gaan, omdat-ie anders Zondags op het veld niet in de conditie is, waarin-ie kon zijn. Of stel, dat-ie Zaterdagavond niet werken kan, omdat-ie naar de „Rijks-indoortraining” moet . . .

Tien tegen een, dat hij zich belabberd zou voelen.

't Zou wennen, zeker. Of neen, niet eens zeker. Maar laat ons aannemen, dat het went, dan is 't nog de vraag of dat uiteindelijk winst beteekent. Omdat „vorm” geen dom en dood optelsommetje is van het verstand.

Maar een levend samenstel van mensche-lijke krachten en machten.

* * *

En dan is er nog die andere kwestie.

De kwestie, dat Duitschland voor zijn Olympische atleten een glad paadje baant, van hier tot 1936. Dat de jongelui door het Rijk worden wel gedaan, van alle zorgen en lasten bevrijd, zoo noodig compleet gemaateneerd.

En . . . amateur blijven.

Maar daarover valt, voor 1936, nog wel eens te praten.

Op de links van de Haagsche Golfclub heeft Donderdag de tweede ontmoeting plaats. gehad van de aanmoedigingswedstrijden voor Dames, waarvoor de Revue der Sporten de inzet is. Hier: Mevrouw S. Heldring (links) tegen Meijuffrouw Horstman.